

ἀρχονται χαρακτηρόμενοι και συνοικίαι νέαι ξύλινοι ἄπασαι· ὁ ἀγροτικός πληθυσμὸς ἐπιλαμβάνεται και πάλιν τῶν συνήθων αὐτοῦ ἔργων, ὁ βίος τέλος πάντων ἐπαναρχίζει ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἐκείνου τάφου, ἐφ' ὃν βαρύτερα τῆς ἐπιστροφείσης ἀσβέστου ἤρξατο ἤδη νὰ ἐπικαθῆται... ἡ λήθη. Τοιοῦτος ὁ ἀνθρωπος, τοιοῦτος ὁ βίος.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὰ καυμένα τὰ φείδια! Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνακαλύψεων, τῶν μυθικωτέρων ἐφευρέσεων, τῆς μυριοφθάλμου παρατηρήσεως, τῆς ἀδυσωπῆτου ἀληθείας, τῆς ἐπιστήμης. Ἀπαραίτητον προοίμιον τοῦτο, διὰ νὰ ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας πόσον και αὐτὰ τὰ φοβερά φείδια, κατὰ τῶν ὁποίων ἀνεξαιρέτως ἀσπονδον ἔχθραν ἐπιδεικνύομεν και μὲ ἔργα και μὲ λόγια, πόσον και αὐτὰ ἐξελουκάνθησαν ἐπαισθητῶς ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς, και δὲν ἔχουσι πλέον τὸ ἀπαίσιον κατὰμυρον ἐκεῖνο χρῶμα τῆς φρίκης και τῆς κατάρας. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, — τί ἀντίθεσι! — τὰ λευκά και ἀβρά και παιητικά και ἐπέραστα ἀνθή πρὸ πολλοῦ ἀπεδείχθησαν ὡς οἱ κακοηθέστεροι και δολιώτεροι ἔχθροι τῆς ζωῆς μας, ὡς ἐν εἶδος εὐπολήπτων και ἐξαιρέτων Ἀθηναίων πολιτῶν, ἐξ ἐκείνων ὅμως τοὺς ὁποίους ἐσχάτως τὸ «Μὴ Χάνεσαι» περιέλαβεν ἐπανειλημμένως ὑπὸ τὸν εὐφημον τίτλον δηλητηριασταί.

Και πρῶτον ἡ ἀδομένη παράδοσις περὶ τῶν ἐχιδνῶν, ὅτι δῆθεν ἡ θήλεια ἐχιδνα δίδει πέρας εἰς τοὺς ἔρωτάς της διαμελίζουσα μὲ τὰ δόντια της ἀπὸ τοῦ λοιποῦ σώματος τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου της, και ὅτι ἔπειτα τὰ νεογνά της, ἄξιοι μιμηταί τοῦ Ὁρέστου, ἐκδικοῦσι μὲ τὴν σειρὰν τῶν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ξεσχίζοντα τὰ μητρικά σπλάγχνα, αὐτὰ ὅλα εἶνε αὐτόχρομα μύθος. Διότι ὄχι μόνον ἡ ἐχιδνα, ἀρσενική και θηλυκή, εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ διαμελίσῃ μὲ τὰ δόντια της ὅ,τι δῆποτε, ἀλλὰ και ἡ φύσις φαίνεται ὅτι ἠθέλησε νὰ προφυλάξῃ τὰ ὄντα ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, καθιστῶσα ταῦτα ἀναίσθητα πρὸς τὰ δῆγματα, ἅτινα ἤθελον ἐπιφέρει μεταξύ τῶν.

Μεθ' ὅλον τὸν μελοδραματικὸν ρόλον τὸν ὁποῖον παίζει τὸ φεῖδι ἐν τῷ Παραδείσῳ, και τὰς ἀπαίσιας ιδιότητας, τὰς ὁποίας τὸ Δευτερονόμιον τοῦ ἐπιδαψιλεύει, και τὰς φαντασιώδεις παρομοιώσεις τῶν ποιητῶν, δι' ὧν τόσον ἀγαρίτως εἰκονίζεται, μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ φείδια, και αὐτὰ τὰ δηλητηριώδη, μὰς παρέχουσι ἀναμφισβητήτους ὑπηρεσίας, παρεμποδίζοντα τὴν πολλαπλασίαν ὄρισμένων ἐντόμων διαβρωτικῶν και τινῶν ἔρπετῶν ἀκόμη ὀχληροτέρων τῶν ὄφρων. Ἐξ ἄλλου εἶνε ἀπολύτως ψευδὲς ὅτι τὰ τρομερώτερα ἐξ αὐτῶν, ἐξαιρουμένων βεβαίως τοῦ βόα και τῶν πυθῶνων, μὰς ματιάζουν ὡς πολύτιμον εὐωχίαν, και ἐκδηλοῦσι τὴν ἐλαχίστην ἀπέχθειαν ἐναντίον τοῦ εἶδους μας· ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρουβον τῶν βημάτων μας αἱ ἐχιδναί, ὡς και οἱ κροταλῖαι, ἀπομακρύνονται και ἔρπουσι ταχέως πρὸς τὴν φωλεάν των. Εἰς μάτην κηρύττομεν τὴν ἐπισείκιαν και τὴν ἀγαθότητα, και συνιστῶμεν φιλοζώους ἐταιρίας· ἀνεξετάστως κάθε φεῖδι και ἐκεῖνα, τὰ ὁποία εἶνε οἱ δραστικώτεροι προστάται τῶν σιτηρῶν μας, και τὰ ὁποία δὲν πταίουσι εἰς ἄλλο τι εἰμῆ εἰς τὸ ὅτι ἔρπουσι, πληρώνουσι πάντα διὰ τοῦ θανάτου τὴν ὄλεθριαν ὁμοιότητά των πρὸς τὴν ἐχιδναν.

«Τὰ φείδια, λέγει κάπου Γάλλος συγγραφεὺς, ἀν δὲν εἶχον τὸν ἴον, θὰ ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι μας. Ἀλλὰ τότε

διὰ τὸ αὐτὸ τὸ φαρμάκι; Ἡ θεῖα πρόνοια κατὰ τὴν γνώμην μου, μὰς παρέσχε πτωχὴν ἰδέαν τῆς θεότητός της, ἐπειδὴ τὸ ἀμυντικὸν αὐτὸ δῶρον εἶνε ἀκριβῶς ἡ αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως ὄχι μόνον ἐκείνων, ἅτινα εἶνε ἐφοδιασμένα μὲ αὐτὰ, ἀλλὰ και τῶν ἀβλαβῶν, τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσταστεύηται ὁ πολλαπλασιασμὸς».

Τὰ καυμένα τὰ φείδια!

Τὰ δόντια και ἡ τεμπελιά. Ἀνωτέρω εἶδομεν τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς ἐπιστήμης ὑπερ τῶν ὄφρων, ἀπροσδόκητον, ὡς ἡ γνωστὴ περισυμῆ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἐν τῷ κακουργοδικεῖῳ τοῦ Ναυπλίου. Τώρα ἰδοὺ πάλιν ἡ αὐτὴ Κυρία, προαγωγὸς τῆς ὀκνηρίας και τῆς ἀμαθείας. Διο Ἀγγλοὶ ἰατροὶ παροστήρησαν ὅτι παρὰ τοῖς νέοις οἰτινες ἐργάζονται πολὺ διανοητικῶς, τὰ δόντια φθίρονται ταχέως, και ἡ φθορὰ αὐτὴ σταματᾶται διὰ τῆς διακοπῆς τῶν σπουδῶν. Οἱ κύριοι οὔτοι φρονοῦσι ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ἐν ἐργασίᾳ καταναλίσκει μεγάλην ποσότητα φωσφόρου, τὴν ὁποίαν τῷ παρέχουσι αἱ φωσφοροῦχα τροφὰ. Ἐν ὑπερβαλλόντως κοπιᾷ ὁ ἐγκέφαλος, ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσις τῶν φωσφοροῦχων παράγει τὴν καταστροφὴν τῶν ὀστέων και τῶν ὀδόντων, αἵτινες ἔχουσι ἀνάγκην αὐτῶν διὰ τὴν σύστασίν των. Νὰ λοιπὸν δικαιολογήσις διὰ τοὺς τεμπέλιδες, ἐὰν τοληήσῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ ὅτι δὲν κάμουν τίποτε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ παρῆκαμεν ἡ εὐλογημένη αὐτὴ δοξασιὰ, διότι ἀν ἡ διανοητικὴ ἐργασία ἐχαλοῦσε τὰ δόντια, τότε πάντες οἱ σοφοί, οἱ ἰατροί, οἱ μεγάλοι ἐργάται τῆς διανοίας θὰ ἦσαν καταδικασμένοι εἰς διὰ βίου... κουκοῦτι!

Ρακοςυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδὰ

Μαδρίτη, 28 Αὐγούστου. Ἐπίκειται ὑπουργικὴ κρίσις.

Ἀλεξάνδρεια, 28 Αὐγούστου. 12 μόνον ἀπεβίωσαν χθὲς ἐκ χολέρας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Παρίσις, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,37. Τουρκικὸν δάνειον 10,62. Ἡνωποιημένον αἴγυπτ. 358. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,32.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς ὥρα 4 1)2 μ. μ. τῇ συμπράξει γνωστοῦ φιλικῶ προσώπου ἀνεκάλυψε και κατέσχεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐντὸς ἰδιωτικῆς τινος οἰκίας τὰ πύμπτον περίπου τῶν κλαπέτων χρωματῶν τοῦ ἱατροῦ κ. Δέγγλερη.

— Χθὲς τὴν 6 ὥραν μ. μ. ὁ ἀσβεστοχρῆστὴς Νικόλαος Ζωγράφος ἐξ ἀπροσεξίας του κατέπεσε ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου οἰκοδομουμένης οἰκίας τοῦ Χρ. Κουτρούλη και ἐπληγώθη καιρῶς κατὰ τὸν δεξιὸν πόδα.

— Σήμερον τὴν πρῶτην ὁ Κων. Ἀναστασίου ξυλουργὸς ἐκ Μακεδονίας διερχόμενος τὴν ὁδὸν Κεραμῶν ἀπώλεσε τὸ χαρτοφυλάκιόν του περιέχον δρ. 85.

— Ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ε'. τμήματος και τοῦ ἱατροῦ κ. Γαρδέλη 345 ὀκάδες σταφυλῶν ἁώρων.